

■ ישראל פנקס, ישראל המאירי

ישראל המאירי, שחקנים, סדרת נופך, אבן חושן, 207 עמ'

המשורר ישראל פנקס, שספרי השירה הראשונים שלו משנות השישים והשבעים נמנים עם היפים ביותר בשירה הישראלית (והוא גם חתן פרס ישראל לשירה, כזכור), התחיל לערוך סדרת פרוזה בשם "נופך" במסגרת הוצאת אבן חושן המוקפדת והאסתטית. הספר הראשון בסדרה הוא רומן יפה למדי של ישראל המאירי, הנע בין מופנמות לצעקנות, בין אותנטיות למיסחור מותחני קל. מדובר בסיפור מורכב, המתרחש בכמה זירות זמן ומקום, שגיבוריו הם שחקנים יהודים וערבים שנפגשו אי־אז בימי החוג לתיאטרון ו"מצפן" בירושלים. כמה מהם עברו לגליל, כחלק מסבך קשרים רגשיים ואינטימיים שנוצרו ביניהם, ועכשיו, במה שנראה על פניו כהגשמה של געגוע נעורים, הם מחדשים את פעילותם התיאטרונית באיזשהו בית יפואי, כשאחד מהם, המספר, בעצמו שחקן קטן ומתוסכל, לא מבין לאיזו מלכודת ביטחוניית עם סממנים שב"כיים הוא נכנס, בין כל ההתחרמוניות, ההתאהבויות ואמביציות המשחק שלו, כולל למשל היקסמותו מג'והיינה, ערבייה נוצרייה מהגליל, "זקופה, יפה, בחליפה שחורה, עם ריחות בשמים חזקים ותסרוקת קליאופטרה גבוהה, ובעורף פרפר משי ענק, אדום". די אם נאמר שחלק מהנשים בחייו משחקות איתו איזשהו משחק כפול, מכמה סוגים, שלא לדבר על האפשרות שהבן האוטיסט של גיסו, שאותו הוא מגדל באהבה עם אשתו, הוא בכלל אולי הבן הביולוגי שלו. מסובך? תבינו יותר כשתקראו, בתנאי שאתם בנויים לקרוא טקסט העוסק לא מעט בחפירות נפשיות ומתזמר כמה עלילות חיים יחד.